

Продовження. Початок читайте у попередньому номері

Овдійчук Володимир Хомович

Народився 11 серпня 1924р. в селі Дюксин Костопільського району.

Воював на Білоруському фронті у 36-му гвардійському стрілецькому полку 1-ї батареї, 3-ї роти телефоністом. Брав участь у визволенні Варшави, штурмі і взятті Берліна.

Нагороджений: орденом Вітчизняної війни II ступеня, «Червоної зірки», медалями «За взяття Берліна», «За визволення Варшави», «За перемогу над Німеччиною», «За відвагу» та ювілейними медалями.

Остапчук Опанас Іванович

Народився 10 травня 1908 року в с.Жильжа Костопільського району Рівненської області.

Пішов на фронт у 1944 році. Служив у 74 стрілецькому полку. В боях за Ригу 2 серпня 1944 року був тяжко поранений. Лікувався в госпіталі в Іркутську. Інвалід Великої Вітчизняної війни II групи. Після війни працював в Яновій Долині у кар'єрі, а згодом, після вступу в колгосп, різномобочим. Пізніше був обраний головою колгоспу, депутатом сільської ради.

З 1964 року проживав у с.Мапрацюва чабаном на хуторі ст.Любомирка. У 1966 році учасником виставки досягнень народного господарства і нагороджений бронзовою медаллю ВДНГ СРСР. Пенсійцем працював в конторі колгоспу ім. Кузова. Помер 11 травня 2003 року.

Нагороджений: Орденом Вітчизняної війни I ступеня, медалями: «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 - 1945 р.р.», «Жукова», «Захиснику Вітчизни».

Королько Леонід Павлович

Народився 5 жовтня 1907 року в с.Деражне Костопільського району. Проходив службу в польській армії. У 1933 р. одружився з Ольгою Павлівною Деражною.

ДОМА, обпалені ВІЙНОЮ

Парфенюк Дорофій Якимович

Народився 2 лютого 1926 року в селі Яполють Костопільського району. 20 січня 1944 року був мобілізований до лав Червоної армії. Прибув у місто Чкалов до тридцять третьої дивізії, де проходив навчання снайпером, згодом був відправлений на фронт. Його бойові стежки пройшли через Литву, Латвію та Естонію. Воював у складі I Прибалтійського фронту.

У боях під містом Токустом був поранений у руку. Після лікування в госпіталі знову поїхав на фронт. 23 січня 1945 року біля селища Дувяяс відбулися воєнні дії, де він отримав чергове тяжке поранення в плече та в живіт. Перемогу Дорофій Якимович зустрів у госпіталі м. Кіров. Одужавши, повертається в рідне село. Помер 22. 09. 2010 року.

Нагороджений: орденами Вітчизняної війни, «За мужність», «Слави III ступеня», «Знаком пошани», медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 - 1945 років», медалями Жукова, «Захиснику Вітчизни».

Салаганов Микола Осипович

Народився 15 жовтня 1909 року в селі Мала Любаша Костопільського району. У 1920 році закінчив церковно-приходську школу. У 1920-1932 роках служив у польській армії. У 1935 році одружився з Парасковією Овчарук, з котрою виховали 5 дітей.

До 1943 року займалися сільським господарством. З 1944 року по 1945 рік воював на фронтах Великої Вітчизняної війни, був тяжко поранений.

З 1945 - 1947 р.р. працював в особистому господарстві, був власником парні по виробництву коліс. З 1948 р. По 1949 р. працював головою сільської ради. У 1947 році став членом колективного господарства ім.Крупської і займав посаду завідуючого тваринницької ферми, бригадиром будівельної бригади. У 1970 році пішов на пенсію.

Ім'я Салаганова М.О. внесено першим у книгу Пошани «Гордість і слава Малої Любаші». Помер 1 червня 2011 року.

Нагороджений: медалями «За мужність», «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною».

Салівончик Хома Власович

Народився 16 вересня 1926 року в селі Гутвин (теперішнє с. Малий Стидин). У 9 років пішов до школи і закінчив 2 класи.

15 червня 1944 року склав військову присягу. Воював у складі I Українського фронту 741 стрілецького полку. Під час війни був розвідником, кулеметником.

... працював завідувачим магазином у м. Деражне.

Був призваний на фронт 22 березня 1944 р. Воював на III Прибалтійському фронті. Брав участь у визволенні прибалтійських країн та міст Нарва, Псков. У 1944 р. отримав складне поранення руки, лікувався в військово-медицинському госпіталі м. Улан-Уде.

Додому повернувся у січні 1945 р. Працював кіномеханіком у Деражненському БК. У 1947 р. народилася донька Валентина. Згодом працював конюхом у санстанції та сторожем ССТ (сільське споживче товариство). Помер 21 травня 1988 р.

Нагороджений: орденом Вітчизняної війни I ступеня, медаллю «За бойові заслуги», ювілейними медалями.

Шаров Павло Олексійович

Народився 20 березня 1920 року у м. Білозерськ Вологодської області у сім'ї робітників. Після закінчення семирічної школи був направлений на навчання у м. Череповець на курси майстрів будівництва доріг. Після закінчення курсів працював за спеціальністю.

У 1940 році призваний на строкову службу. Служив у саперних військах на Уралі. У 1941 році, до початку війни, військова частина була переведена на захід Росії, у район Смоленська. З липня 1941 року брав участь у бойових діях. Потрапив у оточення біля Смоленська. З боєм вийшли з оточення і винесли прапор своєї частини. Брав участь в обороні Москви, на Курській дузі. У складі 13 армії I Українського фронту брав участь у звільненні міст Рівне, Луцьк, Львів, сусідньої Польщі. Двічі був поранений. Закінчив війну 9 травня 1945 року у столиці Чехословаччини (Празі). Після закінчення війни служив у місті Рівне у складі 13 армії до 1946 року. Після звільнення у запас був направлений на роботу у місто Костопіль. Багато років очолював районний дорожній відділ, останні роки працював майстром. Вийшов на пенсію у 1982 році.

У Костополі одружився, народився син, дочекався двох онуків. Помер у вересні 1995 року.

Нагороджений: орденами Слави II ступеня, Слави III ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 р.р.».

Всіх, хто має інформацію про учасників війни, просимо звертатися до Костопільської центральної бібліотеки, де ці матеріали систематизуються

метником, командиром відділення. Брав участь у визволенні Польщі, Чехословаччини. Пройшов від Пскова й Нарви майже до Берліна. Під час війни був два рази поранений і раз контужений. Хома Власович є інвалідом I групи. Повернувся додому 28 червня 1950 року. Працював у колгоспі «Правда» на різних роботах.

У цьому році Хомі Власовичу виповниться 92 роки. Він проживає у с. Великий Мидськ.

Нагороджений: орденом «За мужність» (III ступеня), медалями Жукова, «Захиснику Вітчизни».

Сущик Костянтин Артемович

Народився 18 травня 1918 року в с. Космачів Костопільського району Рівненської області. Освіта початкова. Призваний в армію у 1940 році.

Служив у 132 відділенні понтонно-мостового батальйону, 11-ої понтонно-мостової Уссурійської бригади, другої понтонної роти, ефрейтор-понтонер. Будував понтонні мости на річках Далекого Сходу для переправи солдат і воєнної техніки та брав участь у боях з японцями. В липні 1946 року тяжко захворів на гострий поліартрит і лікувався у 112-ому військово-польовому госпіталі. 12 серпня 1946 року повернувся у частину. Після закінчення війни, згідно з наказом від 20.03.1946 р., мобілізований.

Одружений з Ганною Тихонівною, мав три дочки. Працював до пенсії у колгоспі ім. Чапаєва, а після укрупнення колгоспів, об'єднання з центральною садибою у с. Піддужне - колгоспі ім. Ватутіна. Помер 2 січня 2003 року.

Нагороджений: орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями Жукова, «Захиснику Вітчизни», «За перемогу над Німеччиною», «За перемогу над Японією».

Мерленко Петро Опанасович

Народився в 1925 році в с. Мирне Костопільського району у селянській дині. Призваний на військову службу 20 травня 1944 року. Воював у складі 102 стрілецької дивізії 228 гвардійського стрілецького полку Кар'євського фронту у боях під час Петсамо-Кірккенеської операції зі звільнення Заполяр'я. Брав участь у Берлінській операції у складі 2 ударної армії 2-го руського фронту під час захоплення острова Рюген. Після закінчення війни продовжив службу на території Німеччини до 7 травня 1950 року. Після повернення в рідне село багато розповідав про далеке Заполяр'я, важкі бої на території Німеччини, під час яких він отримав на згадку від німецьких миротворців подарунок - годинник та запальничку. Ці речі, в тому числі грошова облігація 1945 року на суму 25 карбованців та поштову картку 1944 р можна побачити в фондах Костопільського краєзнавчого музею. У повний час працював на Костопільському домобудівному комбінаті. Помер 29 червня 1997 року.

Нагороджений: орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями «За відвагу», «За оборону Радянського Заполяр'я», «За перемогу над Німеччиною».

Остапчук Петро Павлович

Народився 1 травня 1920 року в селі Речиці Тучинського району Рівненської області в селянській сім'ї. Закінчив Речицьку початкову школу. З дитинства працював по господарству. Призваний по мобілізації Олександрійським РВК 15 вересня 1944 року. Воював в складі 332 стрілецького полку з вересня по листопад 1944 р. Потім у 318 стрілецькому полку з 10 листопада по 19 грудня 1944 року. Був поранений (50 км від Праги) в руку 19 грудня 1944 року та госпіталізований до березня 1945 року. Отримав посвідчення інваліда II групи Великої Вітчизняної війни. Після війни працював в Костопільській ветлікарні ветлікарем. Помер 8 жовтня 2007 року.

Нагороджений: орденами «За мужність III ступеня», «Вітчизняної війни I ступеня», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 р.р.».

